

Arrest

nr. 204 570 van 29 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 15 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 oktober 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 20 december 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster wordt op 20 maart 2015, als werknemer, in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving. Op 28 april 2015 verkrijgt zij de elektronische E-kaart.

1.2. Op 12 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [N.,J.], Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: [...], Geboorteplaats: [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te: [...] 8400 OOSTENDE.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 20-03-2015 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als werknemer. Ter staving van haar aanvraag legde zij een arbeidsovereenkomst voor. Op 28-04-2015 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart. Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd. Betrokkene werd op 11-07-2017 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen zij ter beschikking heeft. Ons schrijven werd op 31-07-2017 door de bewindvoerder van betrokkene getekend waarna zij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Betrokkene legt vervolgens een rekeningstaat, rekeninguittreksels, een attest van de mutualiteit met betrekking tot haar arbeidsongeschiktheid, een attest van de FOD SOCIALE ZEKERHEID met betrekking tot haar erkenning van handicap en een attest van het RIZIV aangaande de kennisgeving van erkenning van invaliditeit voor. Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene niet langer kan beschouwd worden als werknemer. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt ook dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 30-08-2016. Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980 kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Betrokkene toont ook op geen enkele wijze aan momenteel werkzoekende te zijn. Er wordt geen bewijs van inschrijving als werkzoekende van de VDAB of sollicitatiebewijzen voorgelegd en er valt uit het administratief dossier op geen enkele wijze af te leiden dat betrokkene een reële kans op tewerkstelling heeft. Integendeel. Uit de voorgelegde bewijsstukken blijkt dat betrokkene momenteel een uitkering ontvangt in kader van arbeidsongeschiktheid. Betrokkene zou momenteel niet in staat zijn om te werken. Men kan dus onmogelijk spreken van een reële kans op tewerkstelling in de nabije toekomst. Bijgevolg kan zij uiteraard evenmin het verblijfsrecht als werkzoekende behouden. Wat betreft de voorgelegde bewijsstukken aangaande de uitkering van de FOD SOCIALE ZEKERHEID die betrokkene ontvangt in kader van haar erkenning als persoon met een handicap. Aan de hand hiervan dient betrokkene beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, en logischerwijze dus ook te behouden, moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15-12-1980, zijnde: "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn."

Overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Betrokkene legt bewijzen voor waaruit blijkt dat zij een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming geniet als persoon met een handicap. Hiermee valt zij de facto ten laste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De tegemoetkomingen (de inkomensvervangende en de integratietegemoetkoming) voor gehandicapten behoren tot het residuaire bijstandstelsel. De inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) kan worden toegekend indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de fysieke of psychische toestand het verdienvermogen van de aanvrager verminderd heeft met minstens twee derden in vergelijking met wat een valide persoon op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen. De integratietegemoetkoming heeft als doel de bijkomende kosten als gevolg van de handicap te dekken. De tegemoetkomingen worden toegekend na een inkomenstoets. De tegemoetkomingen worden pas uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn.

Uiteraard kan betrokkene aan de hand van een dergelijke uitkering onmogelijk aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° en artikel 40 § 4, 2de lid van de wet van 15-12-1980. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene zich diende te wenden tot het OCMW voor financiële steun om in haar levensonderhoud te voorzien. Deze bestaansmiddelen worden ter

beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard eveneens niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art. 40 § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15-12-1980. Daarnaast blijkt uit de voorgelegde bewijsstukken eveneens dat betrokkene onder bewindvoerder staat. Blijkbaar is zij zelf niet in staat om haar financiële zaken zo te regelen dat zij zonder problemen in haar eigen levensonderhoud kan voorzien. Het tegendeel blijkt dan ook uit het administratief dossier. Gezien de hierboven aangehaalde elementen kan zij bijgevolg het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen evenmin behouden. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat de arbeidsongeschiktheid geen grond kan zijn om overeenkomstig art. 42bis § 2, 1° van de wet van 15-12-1980 de beëindiging van het verblijfsrecht te beletten. Betrokkene werkt niet meer sinds 30-08-2016. De eerst vermelde datum waarop er melding wordt gemaakt van de arbeidsongeschiktheid in het administratief dossier, met andere woorden in de bewijsstukken die door betrokkene werden aangeleverd, dateert van 17-11-2016. Uit de voorgelegde bewijsstukken kan bijgevolg onmogelijk vastgesteld worden dat het de arbeidsongeschiktheid is die ten grondslag ligt aan de inactiviteit, betrokkene was immers voordien al niet meer aan de slag. In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 § 4 van de wet van 15-12-1980, het verblijfsrecht te behouden, kan uit het administratief dossier niet worden vastgesteld. Gezien de elementen in het dossier, dient er overeenkomstig art. 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Er werden geen afdoende relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 11-07-2017 (betekend op 31-07-2017) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis § 1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht. De attesten die betrokkene heeft voorgelegd in kader van haar arbeidsongeschiktheid vormen geen beletsels om het verblijfsrecht van betrokkene in te trekken daar uit de bovenstaande motivatie duidelijk blijkt dat deze geen grond vormen om het verblijfsrecht te kunnen op behouden. Daarnaast werd er op 07-08-2017 nogmaals een schrijven naar betrokkene gericht waarin er specifiek gevraagd werd om ons meer gegevens aangaande haar medische toestand te verschaffen. Betrokkene heeft vervolgens een schrijven van haar huisarts voorgelegd welke de volgende verklaring gaf: "Betrokkene is heden niet meer in staat om te werken wegens restletsels CVA, mankt licht en heeft krachtverlies. Betrokkene terugsturen naar Nederland zal negatief effect hebben op haar medische toestand gezien zij vermoedelijk moeilijkheden zal hebben om middelen van bestaan te verkrijgen." Gezien deze verklaring werd er door DVZ advies gevraagd aan een arts-adviseur (toegevoegd aan het administratief dossier) omtrent de medische situatie. Hieruit blijkt dat er geen medische onmogelijkheid is tot reizen en dat de noodzakelijke medische behandeling zeker mogelijk en beschikbaar en toegankelijk is in Nederland. Betrokkene kan er dus altijd voor kiezen om zich te begeven naar de plaats waar zij wel legaal kan verblijven om de gepaste behandeling verder te zetten. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42 bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet zij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Hierbij werd rekening gehouden met de in artikel 42 bis § 1, 2° - van de wet van 15-12-1980 vermelde omstandigheden.

Er wordt geen OCMW-atteest voorgelegd waaruit blijkt wat exact de oorzaak is van haar belasting van het sociale bijstandstelsel, hier werd nochtans specifiek om gevraagd in onze brief van 11-07-2017. Gezien betrokkene reeds sinds 01-10-2016 financiële steun geniet is het niet onredelijk te stellen dat haar situatie geen tijdelijk karakter betreft. De duur van haar verblijf in België, noch haar persoonlijke situatie vormen een element waardoor zij het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40, § 4 en 42bis, § 2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat verweerder het verblijf beëindigde onder de motivering dat verzoekster niet langer als werknemer aanzien kan worden, nu de termijn van 6 maanden uit art. 42 bis §2, 3° Vreemdelingenwet zou verstreken zijn.

Terwijl verzoekster zich niet beroept op art. 42 bis §2, 3°, maar op art. 42 bis §2, 1° Vreemdelingenwet. Zodat artn. 40 §4 en 42 bis §2, 3° van de Vreemdelingenwet geschonden worden en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 42bis §2, 3° Vreemdelingenwet stelt:

“Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

[...]

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst 4 voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;”

Echter: verzoekster heeft langer dan één jaar gewerkt (van 20.03.2015 tot en met 30.08.2016), zodat art. 42bis §2, 3° Vreemdelingenwet niet van toepassing is.

Haar overeenkomst was langer dan één jaar en zij is niet binnen de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden.

In plaats daarvan is art. 42bis §2, 1° Vreemdelingenwet van toepassing:

“Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;”

Inderdaad, verzoekster heeft op 17.11.2016 een hersenbloeding gekregen, waardoor zij tijdelijk arbeidsongeschikt is geworden.

Het tijdelijk karakter vloeit voort uit de hoop dat verzoekster binnen enkele maanden weer aan de slag kan. Dat is niet ijdel: verzoekster werd slechts invalide erkend tot 31.07.2018, waarna haar gezondheidstoestand opnieuw geëvalueerd zal worden.

En in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, is er echter wel een reële kans dat de gezondheidstoestand van verzoekster verbetert of dat zij aangepast werk kan uitvoeren.”

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verduidelijkt het middel als volgt:

“Doordat verweerder het verblijf beëindigde zonder rekening te houden met de humanitaire elementen vervat in art. 42 bis §1 Vreemdelingenwet.

Terwijl verzoekster zich weldegelijk kan beroepen op art. 42 bis §1 Vreemdelingenwet.

Zodat art. art. 42 bis §1 Vreemdelingenwet geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 42bis §1 Vreemdelingenwet stelt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan

niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst."

Verzoekster is tijdelijk arbeidsongeschikt en geniet aldus van een inkomensvervangende tegemoetkoming. Dat is een situatie van medische overmacht; verzoekster had het uiteraard ook graag anders gezien.

Een inkomensvervangende tegemoetkoming kan niet gelijkgesteld worden met een werkloosheidsuitkering, omdat verzoekster onvrijwillig in haar situatie is terechtgekomen en werkwillig is. Mocht zij kunnen werken dan zou ze ook werk zoeken en geen werkloosheidsuitkering genieten.

Zoals voorzegt: verzoekster heeft uit pure noodzaak een inkomensvervangende tegemoetkoming moeten aanvragen.

Er is meer: art. 42bis §1 Vreemdelingenwet verwijst niet naar een gewone belasting van het bijstandsstelsel, maar naar een onredelijke belasting. Daarmee wordt bedoeld dat er enkel in situaties van kennelijk misbruik een toepassing van art. 42bis §2 kan gemaakt worden.

In casu verduidelijkt verwerende partij niet waarom verzoekster een onredelijke belasting van het bijstandsstelsel zou vormen.

Verwerende partij heeft al evenmin rekening gehouden met de duur van het verblijf of de persoonlijke situatie van verzoekster. Hetzelfde geldt voor de leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie of economische situatie, sociale & culturele integratie waar verwerende partij helemaal niets over zegt.

De motiveringsplicht is dan ook geschonden."

2.2.1. Beide middelen worden, gelet op hun samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Uit de bewoordingen van het middel blijkt ook dat verzoekster de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent en dat zij zich tegen deze beslissing heeft kunnen verweren. Of de van toepassing zijnde wetbepalingen correct werden toegepast en of uit de feiten de juiste gevolgtrekkingen zijn gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (RvS 22 maart 2007, nr. 169.299). Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

“§ 1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

In casu verkreeg verzoekster op 20 maart 2015 een verklaring van inschrijving als werknemer. Zij was in deze hoedanigheid dus gerechtigd op een verblijf van meer dan drie maanden in België.

In de bestreden beslissing wordt een einde gesteld aan dit verblijfsrecht van verzoekster op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en omdat niet blijkt dat zij nog voldoet aan de in artikel 40, § 4 van deze wet bedoelde voorwaarden. Verweerder stelt vast dat verzoekster niet langer als werknemer kan worden beschouwd. Zo blijkt volgens hem uit de voorliggende stukken dat verzoeksters officiële tewerkstelling een einde nam op 30 augustus 2016. Hij stelt dat verzoekster ook niet langer op grond van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet als werknemer kan worden beschouwd, waar reeds meer dan zes maanden zijn verstreken sinds het moment dat zij onvrijwillig werkloos is geworden. Ook op grond van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet kan verzoekster, volgens verweerder, het verblijfsrecht als werknemer niet behouden, nu zij sinds 30 augustus 2016 niet langer werkt en pas voor het eerst melding wordt gemaakt van een arbeidsongeschiktheid op 17 november 2016. Verweerder benadrukt dat in deze situatie niet vaststaat dat het de arbeidsongeschiktheid is die ten grondslag ligt aan de inactiviteit als werknemer. Verweerder stelt vervolgens vast dat ook niet blijkt dat verzoekster dan voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet vervatte voorwaarden om als

werkzoekende of als beschikker over voldoende bestaansmiddelen langer dan drie maanden in België te kunnen verblijven. Hij licht in dit verband allereerst toe dat geen bewijs van inschrijving als werkzoekende of van sollicitatiebewijzen voorliggen en nergens uit het dossier ook een reële kans op tewerkstelling blijkt. Daarnaast stelt hij vast dat verzoekster de facto ten laste valt van het sociale bijstandstelsel, waar zij een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming als persoon met een handicap geniet, alsook bijkomende financiële steun van het OCMW.

Verzoekster betoogt dat zij wel degelijk het verblijfsrecht als werknemer kan behouden op grond van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet. Zij stelt langer dan één jaar te hebben gewerkt en als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt te zijn. Zij leidt het tijdelijk karakter van de arbeidsongeschiktheid af uit het feit dat zij slechts als invalide is erkend tot 31 juli 2018, waarna haar gezondheidstoestand opnieuw zal worden geëvalueerd. Zij betoogt dat er een reële kans is dat haar gezondheidstoestand verbetert of dat zij aangepast werk kan uitvoeren.

In dit verband heeft verweerder in de bestreden beslissing evenwel geoordeeld dat niet blijkt dat verzoekster het verblijfsrecht als werknemer op grond van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet kan behouden, waar niet blijkt dat het de arbeidsongeschiktheid is die ten grondslag ligt aan de inactiviteit als werknemer. Hij stelde hierbij vast verzoeksters tewerkstelling reeds een einde nam op 30 augustus 2016 en er pas op 17 november 2016 voor het eerst sprake is van arbeidsongeschiktheid. Verweerder was aldus van oordeel dat op grond van artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet enkel een verblijfsrecht als werknemer kan worden behouden, voor zover de inactiviteit als werknemer rechtstreeks het gevolg is van de arbeidsongeschiktheid. Op geen enkele wijze gaat verzoekster in op deze voorziene motivering. Zij weerlegt deze dan ook niet en toont niet aan dat verweerder zich hierbij heeft gesteund op incorrecte feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Nu verzoekster deze determinerende redengeving in de bestreden beslissing niet onderuit haalt, blijkt niet dat haar betoog van aard is te kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een voldoende belang bij dit onderdeel van het middel blijkt dan ook niet.

Daarenboven maakt verzoekster ook niet aannemelijk dat zij als tijdelijk arbeidsongeschikt is te beschouwen, waar zij op 12 juli 2017 door de Federale Overheidsdienst Sociale Zekerheid werd erkend als persoon met een handicap en op 22 juli 2017 de staat van invaliditeit werd erkend door de Geneeskundige Raad voor Invaliditeit. Het enkele gegeven dat het attest van erkenning van handicap slechts geldt tot 31 juli 2018 doet hier op zich niet anders over oordelen.

Verzoekster erkent verder dat zij het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer niet kan behouden op grond van artikel 42bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat zij hiervoor een andere redengeving dan het bestuur aanduidt, verandert niets aan het gegeven dat zij zich niet dienstig op deze bepaling kan beroepen. Een schending van deze bepaling blijkt dan ook niet, minstens heeft verzoekster geen voldoende belang bij deze ingeroepen schending.

Verzoekster refereert vervolgens aan het bepaalde in artikel 42bis, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet dat voor het in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van deze wet bedoelde geval – met name de burger van de Unie die in België verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen – slechts een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht indien de betrokken burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Zij stelt dat niet wordt verduidelijkt waarom dit laatste het geval zou zijn. Verzoekster gaat er met haar betoog echter aan voorbij dat in casu haar verblijfsrecht wordt beëindigd omdat zij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekster verbleef immers in het Rijk voor een duur van meer dan drie maanden als werknemer. De voorziene beëindigingsgrond in artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet in geval de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel geldt enkel voor de burger van de Unie die in het Rijk verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen (of als student), en niet voor de burger van de Unie die als werknemer of werkzoeker in het Rijk verblijft doch van wie nadien wordt vastgesteld dat deze niet langer als dusdanig kan worden beschouwd en enkel nog beschikt over inkomsten die worden verkregen uit de sociale bijstand. Op grond van deze inkomsten uit sociale bijstand kan niet worden aanvaard dat verzoekster op enig ogenblik verblijfsgerechtigd was als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster betoogt daarnaast dat zij zich bevindt in een situatie van medische overmacht en uit pure noodzaak een inkomensvervangende tegemoetkoming heeft moeten aanvragen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert echter dat verweerder, zoals dit wordt vereist in artikel 42bis, § 1,

derde lid van de Vreemdelingenwet, verzoeksters gezondheidstoestand in rekening heeft gebracht. Verweerder merkte op dat verzoeksters arbeidsongeschiktheid geen grond vormt voor een behoud van het verblijfsrecht. Hij wees erop verzoekster specifiek te hebben uitgenodigd om meer gegevens over te maken over haar medische toestand, waarop een schrijven van een huisarts werd voorgelegd. Hij legde verzoeksters situatie voor aan een arts-adviseur, die vaststelde dat er geen medische onmogelijkheid is om te reizen en de noodzakelijke medische behandeling zeker ook beschikbaar en toegankelijk is voor verzoekster in Nederland. Hij stelde dat verzoekster, in haar hoedanigheid van Unieburger, ook in staat moet worden geacht om in haar eigen lidstaat, of in een andere lidstaat waar zij verblijfsgerechtigd is, opnieuw te integreren en medische zorgen te kunnen genieten. Verzoekster laat na concreet in te gaan op deze voorziene motivering. Zij toont het incorrect of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering niet aan.

Verzoekster houdt ten slotte ook onterecht voor dat op geen enkele wijze is gemotiveerd over, of rekening is gehouden met, de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd, haar gezinssituatie, haar economische situatie of haar sociale en culturele integratie. Verweerder stelde in zijn beslissing vast dat de duur van het verblijf in België niet van aard is om de bindingen met het herkomstland te verliezen en verzoekster daarnaast, hiertoe uitgenodigd bij brief van 11 juli 2017, betekend op 31 juli 2017, geen concrete elementen aanbracht die kunnen aantonen dat haar leeftijd, gezinssituatie, economische situatie of sociale en culturele integratie in België een belemmering kunnen vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor verzoekster dat zij verder in België moet kunnen verblijven. Verzoekster betwist niet dat zij door het bestuur werd uitgenodigd eventuele humanitaire elementen overeenkomstig artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet aan te brengen en evenmin dat zij naliet om buiten haar gezondheidsproblemen concrete elementen ter zake naar voor te brengen. In de situatie waarin verzoekster zelf, niettegenstaande zij hiertoe was uitgenodigd, niet aangaf dat zij op grond van de in deze wetsbepaling vervatte gronden – buiten haar gezondheidsredenen – verder in België diende te kunnen verblijven, blijkt niet dat het bestuur op dit punt kennelijk onredelijk handelde door op deze gronden geen hinderpalen te aanvaarden die zich verzetten tegen een beëindiging van het verblijfsrecht of tegen een terugkeer naar de eigen lidstaat of een andere lidstaat waar zij verblijfsgerechtigd is. Verzoekster toont niet aan dat enig aspect inzake haar persoonlijke situatie ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40, § 4 en 42bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.2.4. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS